

तत्रवक्रोक्त्यायदुक्तं त्वं न श्रांतः न च दीर्घमध्वानमागत इति तत्रोत्तरमाह त्वया यदुदितमुक्तं श्रमादिना स्तीति तद्व्यक्तं स्फुटं तत्तथैव अविप्रलब्धं विप्रलं
भोनभवति तदेवाह हेवीर यदि भारो नाम कश्चित्स्यात्स च भर्तुर्वोर्देहस्य यदि स्यात्स च मे यदि प्रसक्तः स्यात्तर्हीदानीं भाराभावात् विप्रलंभः स्यात् न
त्वेतदस्ति भारस्य बोद्धुश्चानिरूप्यत्वात् मम च तत्संबंधाभावात् तथा गंतुरधिगम्यं प्राप्य मध्वावायदिस्यात् अद्वेति पाठे साक्षात्परमार्थतः तच्च मे यदि स्या
दित्यादियोज्यम् यत्त्वयोक्तं नातिपीवेति तत्राह चेतनमुद्दिश्य त्वं पीवेति प्रवादो विदां विदुषां न भवति किंतु मूर्खाणां यतोऽयं प्रवादो राशौ भूतसंघे देहे एव
नत्वात्मनि देह एव पीनो नाहमित्यर्थः ॥ ९ ॥ एतत्पंचयति स्थौल्यमिति कलिः कलहः अहंकारेण मदश्च देहेन सह तदभिमानेन जातस्य हि भवति
मम तु निरभिमानस्य न संति यद्वा देहे जाते यो जातस्तस्यैव तानि मम तु तत्र न जातस्य न संति ॥ १० ॥ यच्चोक्तं जीवन्मृतोऽसीति तत्राप्याह जीवन्मृ
तत्वं न केवलं मम किंतु विकृतस्य सर्वस्य परिणामिनो दृष्टम् यद्यस्माद्विकृतं प्रतिक्षणमाद्यंतवत् यदुक्तं भर्तृशासनमतिचरसीति तत्राह स्वंच स्वाभ्यंचत

ब्राह्मण उवाच त्वयोदितं व्यक्तमविप्रलब्धं भर्तुः समे स्याद्यदि वीरभारः ॥ गंतुर्यदिस्यादधिगम्य मध्वापीवे
ति राशौ न विदां प्रवादः ॥ ९ ॥ स्थौल्यं कार्श्यं व्याधय आधय श्वक्षुत्तृभयं कलिरिच्छा जरा च ॥ निद्रारतिर्मन्यु
रहं मदः शुचो देहेन जातस्य हि मे न संति ॥ १० ॥ जीवन्मृतत्वं नियमेन राजन्नाद्यंतवद्यद्विकृतस्य दृष्टम् ॥ स्वस्वा
म्यभावो ध्रुव ईड्य यत्र तर्ह्युच्यतेऽसौ विधिकृत्य योगः ॥ ११ ॥ विशेषबुद्धेर्विवरं मना क्वचपश्यामि यन्न व्यवहारतो
ऽन्यत् ॥ कर्इश्वरस्तत्र किमी शितव्यं तथापि राजन् करवाम किं ते ॥ १२ ॥ उन्मत्तमत्तजडवत्स्वसंस्थांगतस्य मे
वीरचिकित्सितेन ॥ अर्थः कियान् भवता शिक्षितेन स्तब्धप्रमत्तस्य च पिष्टपेषः ॥ १३ ॥

योर्भावः सत्ता हे ईड्य यत्र पक्षे ध्रुवः यदि व्यवस्थितः स्यादित्यर्थः तर्हि विधिर्नियोगः कृत्यं कर्म तयोर्योगो ध्रुव उच्यते उचितो भवति उच समवाये इति धा
तुः यदितु तव राज्यभ्रंशो मम च राज्यं स्यात् तदा सर्वमेतद्विपरीतं स्यादित्यर्थः ॥ ११ ॥ ननु यावद्राजाऽहंतावत्तव स्वामी भवाम्येवेति चेत्तत्राह विशे
षो राजभृत्यादिभेदस्तंबुद्धेर्विवरमवकाशं व्यवहारादन्यन्न पश्यामि मना कर्इषदपि अथापि तवायमभिमानश्चेत्तर्हि ब्रूहि किं ते करवामेति ॥ १२ ॥
यत्तूक्तं प्रमत्तस्य ते चिकित्सां करोमि यथा स्वां प्रकृतिं भजिष्यस इति तत्राह उन्मत्तादिवद्वर्तमानस्य वस्तुतः स्वसंस्थां ब्रह्मभावं गतस्य भवता कृतेन चि
कित्सितेन दंडेन शिक्षितेन वा कियानर्थः मुक्तस्यार्थानर्थयोरसंभवात् यदि पुनरहं न मुक्तः किंतु प्रमत्तः स्तब्ध एव तथाऽपि मम शिक्षादिकं पिष्टपेषणवच्च
र्थमित्यर्थः नहि जडस्वभावः शिक्षयाऽपि पटूकर्तुं शक्यत इति ॥ १३ ॥